די פאַרבאַטענע ליבע

א חעכספּ שפּאַנענדער ראָמאַן פון אידישן פאַטיליען לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאָרזעצונג)

וואָס איז פּלוצלונג פאַרגעקומען אין זאַל? עס האָט זיך געראַכט דאָס גאַנצע הויז האָט אַרויסגעלאָזט אַ משונה'דיקן קרעכץ. ווי מען וואָלט פּלוצלונג דערזעען, אַז מען איז אַרומגערינגלט פון אַ פייער. מיסעס סילווער האָט זיך גלייך אַ וואָרף געטאָן צו דער טיר און געזוכט לויפן. דער פאַרמער האָט געמאַפּעט און איז אויס נאָכגעלאָפן.

מיסעס סילווער איז געבליבן אַליין אין זאַל. זי האָט זיך געגעבן אַ גלייך אויס. האָט זיך געוואָלט אויפסטעלן און אין צורוק געפאַלן, אויף די קישע־לאַך אין שטול. זי האָט פאַרלוירן דאָס באַוואוסטזיין.

אין זאַל איז איצט געווען זייער שטיל. אַזוי שטיל ווי עס וואָלט דאָ גאָר קיין לעבעדיקער מענש ניט געווען מער. דער פאַטער איז שטיל געשטאַנען הינטער די פענסטער. אַ ווינטל האָט געשאַרכט אַזוי ווי אַ ביינער אין נעשאָפלט די צווייגן. מיסעס סילווער איז געלעגן אַ פאַרחלוש'טע אין איר שטול, געלעגן מיט אַ פאַרוואָרפענעם קאָפּ און דאָס פּנים איז געווען געל, אייסגעגאַרט און פאַרשאַרפט.

די צייט האָט זיך געצויגן. ווער וויים ווי לאַנג דאָס האָט געדויערט? זי איז געקומען צו זיך דאָ, ווען פון דרויסן האָט זיך געוואָרן אַ גערויש און אַ טומל. דערווייל האָט מיסעס סילווער אויפגעשטאַנען. מיט אַ מאָל האָט זי אויבער דער לאַנקע באַנק וועגן דער אַ גרופּע מענשן אין עפּעס טראַכטן סיען... אַ פייניגריקע נייגעריר קייט האָט איר געצוואונגען קוקן צו זיך. זי האָט אויסגעשפּרעקט דעם האַלז האָט זיך באַמיט בעסער צו זעען. די גרופּע האָט זיך הערגעענטערט צום הויז. ווען איר האָט איצט קיינער ניט געטראַכט. קיינער האָט די קראַנקע פריי ניט אין זינען געהאַט. זי איז געבליבן אינגאַנצן אַליין.

זי האָט געזען: פאַראויס, ניט מיסטער סילווער. זיין פּנים שטאַרק בלייך, די גרויזאַכע האָר, זעען אויף אונגאַנצן ווייס, ער זעט אויס, ווי אַ חורבדער יאָרריקער זקן. נאָך אַיס אַ נאַר צע מעשה מענטש. מען שטופּט זיך צו־זאַמען ווי אַ סטאַדע שעפּסן. אַזוי ווי געזונטע פאַרמער יונגען טראָגן מאַריסן. אייגער האַרט אים אונטער די פאַכוועס פון די הענט. דער צווייטער אונטער די קני פון די פיס. מיסעס סילווער האָט גיט געזען ווי אין פיס מאַרים'עס הענגט נאָך. און אַט איז דער פּנים. דאָס פּנים איז בלייך — מיט! די האָר זיינען זויזלד צעשוויבערט. די הענט, ווי בייטשן... און אַט: בלוט... דאָס פּנים איז מיט בלוט...

מיסעס סילווער וואָס איז געווען קראַנק שוין פאַר יאָרן, וואָס האָט אַליין ניט געקאָנט אַרומגיין אויף אירע פיס האָט זיך פּלוצלונג געגעבן אַ גלייך אויס האָט זיך אויפגעשטעלט און געבליבן שטיין. זי האָט זיך ניט אָנגעהאַלטן אַן נאַרנישט. געשטאַנען אַזוי שטאַלט־אַ געסקונדן און מיט אַ גוואַלדיקער שנעלקייט איז אין איר געראַכט געגאַנגען איר טרויעריק לעבן. אַט איז מאַרים אין מיטן. אַט איז ער אַרט געווען צען יאָר אין אַט איז ער שוין באַלד זעכציג און מיט אַמאָל האָט זי געזען אַן אַנדער מין מיט אַ משונה'דיקן קול: "וואָס האָב איך געמאַכט געמאַכט פונם קינד? איך בין געווען קראַנק? כסדר געווען פאַרנומען בלוט מיט זיך... ניט אין זינען געהאַט דאָס איינגעלעבן. האָב איך געווען אַזוי אַן אַנדער מענש? ווי אַזוי האָט מיר אַלץ געלאָזן? אַזוי אַן אַנדער מענש? ווי אַזוי האָט מיר אַלץ אָפּגענומען